

ternes indtrængende henstilling store børn i retten om spørgsmålet. Afhøringen foretages i så fald i almindelighed af dommeren.

Østre landsret har oplyst, at domstolene generelt stiller sig afvisende over for anmodninger om afhøring af børn i retten i ægteskabssager til oplysning om, hos hvem af forældrene de helst vil opholde sig.

Vejle amt har oplyst, at der i praksis foretages ret omfattende undersøgelser med henblik på at søge forældrenes egnethed som forsørgere og opdragere belyst, ligesom forældrenes praktiske muligheder for at have børnene under tålelige forhold bedømmes med særlig vægt på boligstandard og muligheder for børnenes pasning. I undersøgelserne indgår også jævnlige samtaler med børn, der har opnået en sådan alder, 13-14 år, at man med rimelighed kan formode, at de selv kan have dannet sig en nogenlunde begrundet mening om forholdene. Jo ældre barnet er, des større vægt lægger man i almindelighed på dets egen mening, men de øvrige forhold kan medføre, at barnets eget ønske må vige for andre hensyn til dets tarv.

Justitsministeriet har kun i få sager måttet tage stilling til forældremyndighedsafgørelser i forbindelse med samlivsophævelse, og langt de fleste af ministeriets sager om forældremyndighedsspørgsmål vedrører ændring af en afgørelse truffet i forbindelse med separation eller skilsmisse ved bevilling, hvor ægtfællerne således oprindelig har været enige om forældremyndighedsspørgsmålet.

Det er vanskeligt på grundlag af sagerne at udtale, på hvilket alderstrin man begynder at lægge vægt på barnets eget ønske. Er barnet ikke fyldt 12 år, har man i praksis ikke tillagt dets eget ønske særlig betydning, og man har ikke ex officio foranlediget, at barnet udtalte sig til sagen. Er barnet mellem 12 og 15 år, vil man normalt søge tilvejebragt klarhed over barnets eventuelle stilling til sagen. Barnets ønske vil blive tillagt stor vægt ved afgørelsen af forældremyndighedsspørgsmålet, uden at man dog kan sige, at ønsket er eneafgørende. Er barnet fyldt 15 år, vil afgørelsen af, hvem der skal have forældremyndigheden, som alt-overvejende hovedregel blive truffet i overensstemmelse med barnets ønske, og barnet vil i disse tilfælde altid blive hørt.

I langt de fleste sager, hvor barnet er mellem 12 og 15 år, har barnets ønske om at være hos en af forældrene været støttet af de i øvrigt foreliggende oplysninger; typisk har barnet i kortere eller længere tid opholdt sig hos den af forældrene, som nu ønsker forældremyndigheden overført til sig.

2. Reglerne om fordelingen af forældremyndigheden i tilfælde af separation og skilsmisse findes i ægteskabslovsforslagets § 51, og reglerne om spørgsmålets afgørelse i forbindelse med samlivsophævelse findes i forslaget til ændring af myndighedslovens § 24.

Hverken i disse bestemmelser eller i ægteskabsudvalgets betænkning omtales spørgsmålet om en hensyntagen til større børns egne ønsker.

3. Justitsministeriet har i anledning af udvalgets spørgsmål indhentet udtalelser fra præsidenterne for Østre og Vestre landsret samt Københavns byret, overpræsidenten i København og en række amtmænd.

Samtlige myndigheder fraråder en regel, hvorefter forældremyndigheden over børn over en vis alder, f. eks. 12 eller 14 år, ikke imod barnets ønske kan tillægges den ene af forældrene. I udtalelserne fremføres bl. a. følgende betragtninger:

Den foreslåede bestemmelse, der formentlig kun skulle tage sigte på de tilfælde, hvor der var strid mellem forældrene om fordelingen af forældremyndigheden, ville gennemhulle det kriterium, som lovgivningen hidtil har lagt til grund, nemlig hensynet til barnets tarv.

Selv om man fastlægger grænsen til f. eks. 14 år, må det antages, at børnene i adskillige tilfælde slet ikke har den fornødne modenhed til at vurdere, hvilken løsning de er bedst tjent med. Børnenes ønsker kan endvidere ændres hurtigt og variere fra en vag foretrukken af til en voldsom afstandtagen fra den ene af forældrene. Hertil kommer, at påvirkningen fra forældrene, som under en sådan regel vil kunne føle sig stærkt fristet til at konkurrere om børnenes gunst, vil gøre værdien af børnenes valg højst problematisk.

Endelig forekommer det meget betænkeligt at bringe børnene i den samvittigheds-konflikt at skulle træffe et sådant valg mellem forældrene.

Justitsministeriet, der kan tiltræde disse